kääks" karjus, näitas w'a „müüraja löukoer" sõrmega, üteldes: „Wõta selle wärawa põsti alt see raha katel, ela ja toida need „waesed lapsed."

Niipea kui naene need sõnad wälja rääkinud oli, läinud ta nii kui tuul läbi augu wälja, muud kui sinine suits keerutanud weel natuke aega augu ääre ümber.

Waene Hans jäänud nüid üksna kurwaks, karjunud ja nutnud, aga kõik ilma asjata. — Lapsed maganud ilmasüita ja rahulist und, ema oli läinud ja ei tulnud enam tagasi.

Mõned nädalad läinud mööda, Hans märkanud imet; iga laupäewa õhtul enne tööst kodu tulemist olnud lapsed korrapärast puhtaks pestud, puhtad särgid ja teised hilbud selga pantud, ka tema enda jauks puhas pesu korrapärast walmistatud. — Seda tegi kõik tema ärakarganud naene. Kui mõni seda mitte ei usu, siis küsigu tema wana „Ritsu Jüri" wõi „Konnaisa" käest. Tunnistused on ka weel Waaba Jakob ja w'a Seiup Kalamelt.

Sarwiku wanaema õnnetus.

Kalewipoja aeal wõtnud w'a „Sarwiku" wanaema nõuuks, natukene maad Oiju jõesuust Wõrtsjärwe äärest ühte kiwist silda põigiti üle, kuni Rannu randa, kus praegust Rannu kirik seisab, ehitada, selle tarwiks, kui keegi inimene enne kuke laulu üle silla läheb, see hing siis tema päralt oleks. Üks neljapäewa õõ olnud temal selle jauks ära määratud. Kaks põlle täit kiwa wiinud ta ilma õnnetuseta oma teatud koha peale. Parajate, kui kolmandama põlle täiega, mis kõigest raskem olnud, sinna saanud, tulnud Kalewipoeg just Koiwa jõe ääres, kus ta enne kolm „raud riietega meest" taewa alla wisanud ja kukkudes maa sisse igaweste jäänud. Tolm olla temal rutuse käimisega ninasse läinud, tema aewastanud, — kukk laulnud ja w'a „Sarwiku" põlle paelad läinud katki, kiwid kukkunud maha ja ise pannud putkama, ikka Lääne mere poole, kuna ta wiimaks meresse

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1886, lk. 31